

ИЗДАВАЧКА КУЌА ХАРТ БУКС ПАБЛИШЕР

Наслов на оригиналот

Нечесна игра
© 2019, Верица Митева

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Харт Букс Паблишер, 2019

Лектор
Марија Иванова

Главен уредник
Ивана Спасев

Дизајн на корица и компјутерска обработка
Диме Спасев

Печатење
Печатница Графостил, Скопје - 2019

Тираж
500 примероци

Ова издание е финансирано од Министерство за култура на Република Северна Македонија. Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

НЕЧЕСНА ИЗРА

Верица Митева

i♥books

1.

Шест часот и петнаесет минути наутро. Таа се разбуди и погледна во часовникот. Имаше време да отспие барем уште пола час, но наместо тоа си ја исправи перницата и минута-две мирно ги слушаше отчукувањата на стрелката за секундите на часовникот.

Синоќа не спиеше мирно. Речиси цела ноќ се превртуваше во креветот и дури кога почнаа да се слушаат звуците на комбињата кои разносуваат леб околу четири часот наутро, ја надвладае сонот и заспа. И покрај сè, се разбуди олку рано без никаков аларм.

Стана од креветот, се упати најпрво кон кујната и го вклучи апаратот за кафе. Почека една минута додека апаратот се загрее, стави една голема шолја и си пушти дупло црно кафе. Знаеше дека доколку денес сака да остане будна, ќе мора да ја дуплира количината кафе што ќе ја испие, иако не беше сигурна дали и тоа ќе ѝ помогне. Кога кафето беше готово, ја зеде шолјата и се упати кон салонот каде се смести удобно во фотелјата до прозорецот од каде што можеше да ги набљудува минувачите по улицата како брзаат некаде секој започнувајќи го својот ден. Ги обожаваше утрата. Тие беа единствениот дел од

денот кога можеше да ужива во тишината пред да излезе од дома и да се стопи во градскиот метеж.

Викторија го обожаваше својот стан. Кога го зеде пред неколку години немаше речиси ништо во него освен една софа во дневната соба која ѝ служеше истовремено и за спиење, едно мало масиче и еден плакар кој нејзините двајца браќа го исковаа од деловите од нејзиниот стар плакар во семејната куќа. Лаптопот ѝ служеше како замена за телевизор, бањата ѝ беше скромна, а елементите во кујната се состоеја од шпорет, мал фрижидер, работна маса и мала трпезариска маса која воопшто не можеше да ја користи за јадење бидејќи беше натрупана со прибор и разни намирници. Но во тоа време не обрнуваше премногу внимание на тоа бидејќи беше посветена на работата и навечер кога се враќаше капната од умор речиси веднаш заспиваше.

Цврсто беше решена да стане независна и да успее. И сега, неколку години подоцна, целиот труд ѝ се исплатеше.

Станот го претвори во вистински дом на млада и успешна деловна жена. На местото на неудобната софа сега имаше голема аголна гарнитура и мала правоаголна стаклена маса, а на сидот беше закачен педесет инчен телевизор. И да, имаше две работи кои најмногу ги сакаше во својот дом. Првата беше полицата за книги, која го зафаќаше речиси цел сид и која со исклучок на неколку украси беше полна со книги. Втората беа стаклените врати и прозорци од подот до таванот кои водеа кон балконот, кои даваа прекрасна светлина во станот во текот на целиот ден. Таму на кошот имаше мала стаклена масичка на која беа наредени различни врсти алкохолни пијалаци кои ретко кога некој од нејзините гости ги консумираше, но сепак убаво го надополнуваа просторот. На другата страна пак, се наоѓаше нејзината омилена фотелја веднаш до прозорецот, на

која ги минуваше утрата со шолја кафе, како и голем број ноќи со чаша црвено вино и книга.

Со мермерен шанк овој дел од дневната соба беше одделен од трпезаријата која понатаму водеше кон кујната. Сè во овој дел од станот беше во нежна сива и бела боја и надополнето со собните растенија кои со голема грижа и љубов ги одгледуваше, имаше нота на топлина. Понатаму, од трпезаријата се одеше кон кујната која сега беше претворена во кујна на вистинска домаќинка. Само уште таа да имаше време да готви. Офарбана во пудресто розова боја со сиви елементи, кујната беше опремена со сите потребни апарати, а саксии со цвеќе не недостигаа ни овде. Иако беше добра во кујната, што беше последица на тоа што како мала често ги чуваше нејзините двајца помлади браќа, па мораше понекогаш да им подготвува и храна, сепак обврските не ѝ оставаа многу слободно време да го прави тоа. Освен кога семејството ѝ доаѓаше на ручек во недела или кога немаше ништо испланирано за викенд, таа со задоволство готвеше. Што да каже, го сакаше местото.

Имаше уште две соби од кои едната беше спална соба во која исто така доминираа сивата и белата боја. Голем и удобен кревет за спиење, мала ноќна масичка со огледало која беше покриена со шминки и огромен плакар во кој ја чуваше целата нејзина гардероба го исполнуваа просторот овде, а покрај креветот имаше две ултра-модерни столни ламби. И последната просторија беше бањата, во која знаеше да ужива со часови во неделите. Големата засидана када ѝ беше совршено место за опуштање секогаш кога ќе се почувствуваше напнато. Овде доминираа небесно сината и белата боја. Тие бои ѝ делуваа смирувачки. Насекаде во бањата имаше наредено стаклени садови со миризливи свеќи, па понекогаш Викторија навистина се забораваше овде.

Сè на сè, беше среќна што успеа да го постигне сето ова и што можеше гордо да каже дека ова е резултат исклучиво на нејзиниот труд.

Во наредниот половина час додека го пиеше кафето, размислуваше за тоа која би можела да биде причината поради која нејзиниот шеф ја бараше толку доцна синоќа. Тој се јави баш додека си ја подготвуваше кадата: „Викторија, се извинувам што ти пречам во ова време, знам дека е доцна, но имав итен состанок со правниот тим кој траеше повеќе отколку што предвидов и еве дури сега се ослободив. Се надевам не те разбудив?“

Нејзината интуиција ѝ велеше дека овој повик нема да ѝ донесе ништо добро. Се случуваше понекогаш шефот да ја побара после работното време, но никогаш толку доцна и никогаш, ама баш никогаш, во недела. Се разбира, овде требаше да се земе предвид и фактот дека таа никогаш не беше една од неговите омилени вработени.

„Не грижете се, во ред е, не спиев. Сакавте да ми кажете нешто важно?“ Ѓ се брзаше да ја дознае причината за повикот.

„Да, тоа што сакам да ти го кажам е важно, па би те замолил утре веднаш штом пристигнеш на работа да поминеш прво до мојата канцеларија.“

Нејзината интуиција почна да вреска.

„Не можете да ми кажете сега?“ Гласот ја издаваше нејзината нервоза. Беше сигурна во тоа.

„Искрено, не би разговарал за ова по телефон, а утре рано тргнувам на пат и ќе бидам отсутен неколку дена, па затоа сакав да се видам со тебе пред да заминам.“ Неговиот тон беше ладен и не откриваше ништо.

„Хмм, добро... но би можела ли да знам барем во врска со што ќе биде разговорот?“ *Кажми ми, кажми*

ми, се молеше во себе и се надеваше дека зборовите не звучат очајнички во ушите на нејзиниот шеф.

„Немаш причина за грижа, Викторија, но навистина не би сакал да зборувам по телефон за ова. Ќе разговараме утре и ќе дознаеш.“

Нејзината интуиција сега збесна. Вриштеше како аларм кој се активира при грабеж.

„Тогаш, ќе почекам до утре.“

„Ти благодарам, Викторија. Ти посакувам убав остаток од вечерта. Па, се гледаме утре наутро. До видување.“

„До видување шефе.“

По разговорот со шефот секакви мисли ѝ поминаа низ главата, смислуваше различни причини, но ниедна од тие што ги смисли не ѝ се чинеше доволно важна за тој да мора да ја бара толку доцна. Дури откако спуштија, на ум ѝ дојдоа еден мал милион прашања кои сакаше да му ги постави, но не се осмели. Не дека не се осмели, но по тонот на неговиот глас знаеше дека тој нема да ѝ открие ништо. А да биде искрена, во моментот беше толку збунета, од доцниот повик, од нејзината интуиција која врескаше во неа, од начинот на кој тој направи целата таа ситуација да изгледа како да се работи за некаква тајна операција, што нејзиниот ум баш и не соработуваше со неа. А тоа нејзе ѝ се случуваше многу ретко.

Се врати назад во времето кога беше мала и требаше да настапува на една училишна претстава. Цела ноќ со татко ѝ ја повторуваа песничката која требаше да ја рецитира пред целото училиште и таа ја знаеше толку добро што мислеше дека никогаш во животот нема да ја заборава. Но, наредниот ден на претставата, кога дојде нејзиниот ред и кога застапа пред толку многу народ, вклучувајќи ги и нејзините соученици, од првиот до последниот клас, и нивните

родители, таа едноставно се блокираше. Ја кажа само првата строфа од песната и одеднаш престана, не можеше да се сети на ниту еден збор. Почна да пелтечи, за малку не се расплака, и до ден денес не знаеше како успеа во тоа. Тогаш публиката почна да ракоплеска, секако повозрасните, бидејќи учениците се газеа од смеење, а нејзината наставничка се качи на сцената, ја фати за рака и ја однесе кај родителите. И двајцата ја тешеа дека тоа може секому да му се случи и беа зачудени што таа толку храбро го издржа тој пораз, не пушти ниту една единствена солза пред никого. И ете, навистина стана реалност нејзината претпоставка дека таа песна никогаш во животот нема да ја заборави. Или барем тој ден, тој настан. Уште наредниот ден се врати на училиште, иако од дома ѝ дозволија да остане дома ден-два додека другите да заборават на настанот. Но не, таа знаеше како да се избори со останатите. Уште од мала беше одлучна, цврста, знаеше да признае и да претрпи пораз. Знаеше како да се носи со тоа. Уште тогаш реши дека нема да си дозволи ваква грешка да ѝ се повтори во иднина.

И навистина, таа порасна и стана една од најпопуларните девојки во училиштето. Вообразена не беше секако, можеби затоа и ја стекна таа популарност во друштвото, но никогаш не си дозволи некоја ситуација да ја „извади од кожа“ или да ја остави без зборови. Таа точно знаеше во кој момент што треба да каже и кога треба да престане да зборува. Сè до синоќа.

Што ли беше тоа *толку* важно што мораше да се каже зад затворени врати? Првото нешто што го помисли беше дека ќе добие отказ. Што би било многу чудно затоа што таа беше добра во својата работа. *Добра?* Таа беше одлична и многу добро го знаеше тоа. Но, сепак, од некоја непозната за неа причина, таа не му беше омилена на својот шеф.

Ниту тој нејзе, се разбира. Но сепак, го почитуваше. Никогаш не се однесуваше со непочитување кон него, никогаш не доцнеше на работа, никогаш не отсутствуваше дури и кога имаше потреба од тоа, никогаш не негодуваше дури и кога ќе ја затрупаа со обврски. Сè извршуваше во роковите кои ѝ беа дадени и за тие девет години додека беше таму успеа да придонесе во напредокот на фирмата. Таа работеше во *Нју Класик*, компанија за производство и продажба на мебел. Беше дизајнер. Благодарение на неа, компанијата се издигна на врвот. Беше една од најдобрите во земјата. Се навикна таму и покрај незгодниот карактер на нејзиниот шеф и не би сакала сега да мора да бара работа на друго место.

Викторија се врати во реалноста, ги пушти мислите кои се закануваа да нараснат и да се натрупаат во толку голем број што нејзината глава немаше да може да го поднесе, стана од фотелјата, отиде до кујната и ја стави шолјата за кафе во машината за садови. За еден час ќе дознае што има да ѝ каже нејзиниот шеф, па немаше потреба сега да се преоптоварува со тоа што во секој случај ќе беше нешто слично на барање игла во сено, без никаков резултат на крајот.

Влезе во бањата, се истушира и почна да се шминка. Стави маскара на нејзините долги трепки, малку туш и така ги истакна уште повеќе големите очи со боја на лешник. Усните ѝ беа полни и сензуални. Ова утро им нанесе малку сјај наместо вообичаениот бордо кармин. Малку руменило и беше готова. Се погледна во огледалото задоволна од својот изглед. Го отвори лизгачкиот плакар и фрли поглед по гардеробата уредно наредена на закачалки. Избра темно сина сукња до коленици и прилично тесна, со мал шлиц на задниот дел што ја истакнуваше нејзината витка фигура и долги нозе. Нагоре облече жолта кошула без ракави. Нејзината

НЕЧЕСНА ИЗРА

долга темно костенлива коса ја врза во опаш горе, го замота опашот околу ластикот и го прицврсти со шнола. Облече сандали на висока потпетица во темно сива боја со жолти ремени. Се погледна во огледалото. Беше задоволна од својот изглед. Си намигна самата, си посака среќа и излезе.

2.

Тој пристигна на работа и наместо да се упати кон својата канцеларија, се качи нагоре по скалите и тропна на вратата од канцеларијата на шефот. Утринава додека се подготвуваше за работа, се изненади кога доби порака од неговиот шеф во која пишуваше кога ќе пристигне на работа веднаш да оди кај него бидејќи треба итно да разговараат. Не знаеше каков би бил тој нивни итен разговор, но не беше ни претерано загрижен. Со оглед на тоа дека саемот им беше зад петиците, претпоставуваше дека излегла некоја непредвидена околност чие решавање не смееше да се одложува, па состанокот ќе биде насочен во тој правец.

Не почека одговор, влезе внатре и ја затвори вратата зад себе. Шефот, се разбира, беше таму и го чекаше.

„Добро утро, господине.“ Секогаш беше формален и дисциплиниран на работа. И секогаш уредно дотеран.

„Добро утро и тебе, Филип. Повели, седни.“ Шефот стана од своето место што никогаш порано не го правеше и му покажа со раката да седне.

Филип кимна со главата и направи како што му беше кажано.

„Па, како си? Можеби те изненадив утринава со пораката, но има нешто многу важно за кое сакам да разговарам со тебе.“ Почна да си игра со пенкалото во рацете и го наведна погледот како да му беше непријатно.

Тоа беше уште еден чуден гест. Шефот никогаш не ги прашуваше вработените како се кога ги повикуваше во неговата канцеларија, а уште помалку срамежливо да си игра со пенкалото. Овде нешто не беше како што треба, но допрва требаше да дознае што. Сè уште ништо не му паѓаше на ум.

„Добар сум, фала на прашањето. Ме изненадивте со пораката, но со оглед на претстојниот саем, сигурен сум дека има многу работи за кои треба да разговараме.“

„Така. Разговор секако се однесува на саемот, но јас имам еден малку поинаков предлог за тебе.“ Шефот по овие зборови запре и се поднакашла колку да остави простор неговите зборови да постигнат ефект.

„Ве слушам.“ *Кажувај веќе еднаш.* Беше нетрпелив да го слушне тој фамозен предлог и да замине од оваа просторија.

„Па, како да почнам, мислам најдобро е да не заобиколувам и веднаш да преминам на главното. Знаеш дека почнуваме со подготовките за интернационалниот саем за мебел. Знаеш дека последната година сме малку во криза и верувам дека сфаќаш колку е важно оваа година да ја надминеме конкуренцијата. Е сега, доколку го прифатиш предлогот што ќе ти го дадам, тоа може значително да придонесе за ние повторно да се зацврстиме на пазарот, а се разбира, ќе ти донесе одредени бенефиции и тебе.“

„Добро.“ Филип сè уште не чувствуваше некаква нервоза, ниту имаше некаква претпоставка за предлогот кој би можел да го слушне, но почна да му станува чудно ваквото одлагање и вртење околу целта.

„Ти Филип во Коастер си веќе тринаесет години и знаеш дека никогаш не сме доаѓале до целта на нечесен начин“, го погледна во очи како да го предизвикуваше да каже дека не е така. Кога виде дека немаше коментар, продолжи, „Секогаш работевме напорно, сме поминале многу препреки кои ни застанале на патот и така го изградивме ова реноме. Меѓутоа, последнава година едноставно работите не одат...“ Застана и се замисли малку, како ова да му беше болна тема. По некоја секунда, ја протресе главата, како да се освести. „Затоа размислував многу и ми дојде нешто на ум, а кој друг ако не ти би бил добар за оваа работа. Но најпрво морам да ти кажам...“

Замолче, како да не беше сигурен дали да каже или како да собираше храброст. Што исто така беше многу чудно. „Најпрво да ти кажам дека тоа што ќе го побарам од тебе е, па да кажеме, не е тешка, но е прилично *неетичка* работа. Пред да ти кажам за што се работи ќе мораш да ми ветиш дека тоа што ќе ти го кажам ќе остане само меѓу нас двајцата.“ Сериозно го погледна, како да чекаше ветување во истиот момент. „Инаку, ако некој дознае за ова, *ич* нема да биде добро за фирмата.“ По овие зборови тој стана и почна да шета низ канцеларијата. Како да го бараше вистинскиот начин да го каже тоа што го мачеше.

„Господине, добро знаете дека досега никогаш ја немам изневерено вашата доверба. Но би сакал веќе конечно да го слушнам тој предлог.“ Сега веќе почна да се нервира бидејќи неговиот шеф упорно одолговлекуваше.

„Го знам тоа, Филип, затоа и те одбрав тебе како идеален кандидат за спроведување на овој план.“ И повторно направи кратка пауза, а потоа ја исправи главата како да беше спремен конечно да каже. И почна. „Во ред, вака стојат работите. Како што знаеш, нашиот најголем ривал на нашиот пазар е *Нју Класик* и тие исто така ќе се појават на саемот. Не знам дали имаш сознанија дека нивниот дизајнер е еден од најуспешните во земјата и би било многу тешко да ги победиме во оваа пазарна трка. Па си реков, зошто да не ги заобиколиме малку правилата на фер игра.“ Тука подзастана колку да се увери дека го има вниманието на Филип и продолжи. „Си реков, бидејќи нивниот главен дизајнер е *жена*, како би било кога ти би го употребил твојот шарм и би се запознал со неа?“ Засрамено го сврте погледот настрана.

Е ова веќе беше шок. Очекуваше да слушне било што друго, но не и ова. Во сите тие години поминати овде, а беше апсолвент кога почна и уште ја немаше земено дипломата, ова беше првпат да го види шефот така збунет и испаничен како тинејџер кому родителите му нашле дома кутија цигари и сега тој не знае како да се оправда, па врти и кружи со непотребни објаснувања, но никако не смислува соодветен одговор и на крај ги шокира со непријатната вистина.

Шефот како да виде дека на Филип не му се допадна многу тоа што го слушна, па побрза да се извади малку од ситуацијата. „Ти го кажувам ова како маж на маж, многу размислувајќи за ова и ми се виде како единствен излез од ситуацијата во која се наоѓаме, а знам дека тебе можам да ти верувам.“ Тука подзастана за да си го откопча горното копче од кошулата бидејќи капки пот почнаа да му се слеваат по челото. „А да бидам искрен и гледам каков ефект имаш врз жените.“ Го потапка по рамото како да беа

стари пријатели. „И... Што ќе кажеш?“

Филип длабоко воздивна како да се надеваше дека таа воздишка ќе му даде доволно време да ја „свари“ информацијата која ја слушна, но залудно. „Освен дека очекував да слушнам било што освен ова? Не, не би знаел што друго да кажам.“ Сепак, реши дека ова беше премногу за да глуми љубезност.

„Ех, те разбирам сосема. И јас би бил во шок да слушнев такво нешто. Но дозволи ми да ти објаснам...“, се исправи гордо знаејќи дека го имаше целото внимание и продолжи, „...за почеток би можел само да се потрудиш да ја запознаеш жената, па да видиме дали би имало некакви шанси да дознаеме што спремаат тие за овогодинашниот саем, се разбира...“, ги крена двете раце како да се предаваше, сакајќи со тоа да покаже дека изборот е на Филип, „...доколку решиш дека сакаш да учествуваш во ова.“

Ова е премногу. Извесно време молчеше и се обидуваше да размислува, но наместо да одговори, си помина со прстите низ косата и потона во фотелјата. Да знаеше во моментов некој начин како магично да исчезне, немаше да се двоуми да го стори тоа.

„Се разбира, нашата намера не е да ја *копираме* нивната програма, туку да ја модифицираме и подобриме нашата врз основа на тоа што ќе го дознаеме, и така би биле чекор пред нив и би ја извадиле фирмата од криза. И самиот знаеш дека саемот на мебел има потенцијал за најголема продажба што може да го промени билансот за цела финансиска година.“ Шефот внимателно ги бираше зборовите и не се откажуваше од идејата да го убеди Филип да прифати. Упорно се трудеше да направи тоа што му го предложи да звучи исто како да го повикал на пиво кај него дома после работа или како да му нуди карти во прв ред на трибините

за некој фудбалски натпревар, ете толку сакаше да ги поедностави работите што сега тој можеби очекуваше дека Филип треба да скока од среќа што токму тој ја има честа да биде избраниот кандидат за неверојатниот предлог кој му се нуди.

И покрај тоа што шефот изгледаше како конечно да заврши со говорот, Филип сè уште не знаеше што да каже. Зарем толку беа во криза што мораа да паднат на ова ниво да крадат туѓи идеи? Не дека тој секогаш се придржуваше на етичките и моралните вредности, напротив, што се однесуваше баш до овие правила, за него тие постоеја само за да бидат прекршени. Но тој тоа го применуваше во приватниот живот и најчесто со жените. А сега ова беше нешто поинакво и му се чинеше некако премногу.

Плус, која беше девојката? *Каква* беше? Тој не сакаше да ги меша задоволството и работата.

Не дека се плашеше да не се заљуби, глупости. Веќе знаеше дека тоа се измислици за мали деца. Еднаш беше доволно глупав за да мисли дека се вљубил. Како тоа да беше малку, со цел памет се *ожени* со девојката... Набрзо сфати дека тоа беше само страст и ништо повеќе, и брзо му дојде умот кога таа глупавост и непромисленост резултираа со развод. Сега кога мислеше на тоа, малку и се срамеше од сопствените брзоплети одлуки кои ги носеше во тоа време. Наташа, така се викаше неговата поранешна жена, никогаш не се вклопуваше во неговата замисла за совршена домаќинка. Но затоа пак, таа долгонога бринета беше доста вешта во глумење невиност. А тој во тоа време беше премногу наивен за да се сомнева во било што. Беше опиен од нејзината убавина, долгите нозе, витата става, исончаниот тен, како и од фактот дека и покрај тоа што можеше да го има било кој маж, таа сепак се откажа од сите нив и го избра него. Подоцна разбра

дека таа всушност не се откажала од ниту еден од оние кои флертуваа со неа. Но тогаш веќе беа во брак. Се разбира дека се обиде да ја промени и да ги спаси од пропаст. Но тоа секогаш резултиреше со уште поголеми караници меѓу нив и на крај разводот беше единствено решение. Иако успеваше доста вешто да го прикрие тоа, тој во суштина беше традиционален тип кога се работеше за брак. И разводот го сфати како свој личен огромен неуспех. Му требаше доста време да се врати во колосек, а кога се случи тоа, повеќе не беше истиот. И понатаму сакаше семејство, жена и деца, но овој пат не беше наивец како порано. И додека ја бараше совршената жена за него, не ги пропушташе приликите кои му се нудеа. Жените кои влегуваа во неговиот живот минуваа низ разни „филтри“, како што тој сакаше да ги нарекува, и беше решен да ужива додека не ја најде онаа која ќе ги помине сите тестови. И искрено, никогаш не сретна ниедна девојка која му го сврте умот. Сите доаѓаа и си одеа по една или по неколку ноќи. А ги имаше богами доста.

И сега ова. А што ако се дознаеше за целиот овој план на неговиот шеф? Што ако по игра на судбината ова излезеше од контрола и си го најдеше патот до медиумите? Секако, ова беше хипотетичко прашање. Тој уште не беше одлучил дека се сложува со овој план. Тогаш не само името на фирмата, туку и неговото име ќе биде извалкано. Што ќе прави тогаш? Каде ќе најде таква добра работа? Ќе може ли воопшто и да најде друга работа?

Додека размислуваше за сите аспекти на ситуацијата во која се најде, не виде како неговиот шеф отвори една фиока и извади од неа еден дебел плик. Дури кога застапа пред него и му го подаде пликот успеа да се одврати од мислите и да се фокусира на сегашниот непријатен момент. Го зеде пликот без да праша нешто, го отвори и извади една

слика. Сфати дека на сликата беше жената со која требаше „да се запознае“.

Многу убава, си помисли. Отсекогаш беше слаб на убави жени. Ќе направеше сè за да освои убава жена, дури и ако тоа значеше дека треба да се глумира. Можеше цел ден да седи и да набројува какви ли се лудости немаше правено само за да ги одвлечка во неговиот кревет. Но сепак ова сега...

Од друга страна, неговата фирма беше во криза, па што ако тој малку помогнеш во нејзиното „закрепнување“? А и шефот кажа дека ќе ја *модифицираат* програмата пред да излезат на саем.

Смешно беше како убавото лице на жената од сликата го натера веднаш да го промени правецот на неговите мисли и да почне да се премислува и да се убедува самиот дека ова сепак не беше *толку лоша* идеја, кога беше јасно како што надвор беше јасен врелиот летен ден дека поголема беше веројатноста ова да му биде најлошата одлука донесена во животот.

„Океј, зошто дане“, рече без многу размислување. *Па нека биде што ќе биде*, си помисли во себе, сè уште недоволно уверен дека ја донесе правилната одлука. Но затоа пак, жената на сликата му беше аргумент – можеби недоволно убедлив, но сепак аргумент – за бранење на неговата теза. Жени. Да можеше да докторира на ова прашање можеше да избере да пишува на темата *Како да носите правилни одлуки во присуство на убава жена*, или можеби *Како мажите да почнат да размислуваат со вистинската глава кога се работи за жените*. Така можеби по опширно истражување и тој ќе успееше да сфати зошто ли по гаволите се вpletка во ова.

„Ти благодарам, Филип. Ти ветувам дека ќе стојам зад тебе за сè што ти треба додека трае ова

и заедно нема да дозволиме работите да излезат од контрола.“ Олеснувањето му се читаше на лицето, а гласот веднаш му се разведри.

„Се надевам, зашто ова може скапо да нè чини ако се дознае.“ Филип сè уште со голема доза недоверба не сакаше толку лесно да се предаде. Или барем не сакаше премногу да го окуражи шефот, па тој да почне да го импресионира со уште побрилијантни идеи кои ги создаваше неговата глава.

„Ќе биде само помеѓу мене и тебе, никој друг не смее ниту да се посомнева во нешто. Внатре во пликот имаш сè што успеав да дознаам за девојката. Вечер убаво разгледај сè и почни да работиш на тоа. За секоја новост известувај ме и заедно ќе одлучуваме како понатаму.“ Си го врати формалниот тон, како никогаш да не се случи тоа пелтечење и препотување од негова страна само неколку минути претходно.

„Во ред, ќе ве известувам. А сега да одам, имам еден куп нацрти кои ме чекаат на бирото.“ Едвај чекаше да замине од овде. Да замине од оваа канцеларија која стана некако претесна, од зградата која сега му се чинеше нестабилна како кривата кула во Пиза, па и од државата, било каде, каде ќе можеше добро да размисли без да го прогонува гласот на неговиот шеф. *Како би било кога ти би го употребил твојот шарм и би се запознал со неа? А да бидам искрен и гледам каков ефект имаш врз жените... Океј, зошто да не...*

„Добро, оди да работиш. И Филип, не заборавај, ако во било кој момент решиш да се откажеш од ова, ќе те разберам.“

„Секако.“ И без да се сврти назад, замина од канцеларијата.

* * *

Филип влезе во својата канцеларија и погледна во купиштата хартии на бирото; знаеше дека веднаш мора да се фрли на работа, но едноставно беше премногу возбуден во моментот за да почне.

Повторно го отвори пликот, ја извади сликата и ја набљудуваше извесно време без да го тргне погледот од неа. Барем ќе се забавува додека работи, си помисли, а потоа ја врати сликата назад во пликот, го затвори и седна на бирото да ги среди хаотичните нацрти.